

Győri Ítéltábla
Pf.IV.20.019/2020/7.szám

A Győri Ítéltábla a Dr. Furulyás Ügyvédi Iroda által képviselt **felperes neve felperesnek** az Országos Bírósági Hivatal által képviselt **I.rendű alperes neve I.r. alperes és a II.rendű alperes neve Jogi Képviseleti Önálló Osztály** által képviselt **II.rendű alperes neve II.r alperes** ellen **kártérítés** iránt indult perében a Budapest Környéki Törvényszék 2019. február 20. napján kelt 15.P.20.070/2018/31. szám alatti ítélete ellen a felperes által 33., az I.r alperes által 32. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet megváltoztatja azzal, hogy az I. r. alperes az elsőfokú ítélet szerinti tőke után kamat fizetésére 2017. április 3. napjától köteles.

Köteles a felperes az illetékügyben eljáró hatóság felhívására megfizetni az állam javára 2.321.100,- (Kettőmillió-háromszázhuszonegyezer-száz) forint feljegyzett fellebbezési illetéket. 15.000,- (Tizenötezer) forint feljegyzett fellebbezési illeték az állam terhén marad. A felperes viselje a másodfokú eljárásban felmerült költségeit.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

1. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az ismert médiaszemélyiség felperes mint X.r. vádlott ellen a Fővárosi Főügyészség 2005. augusztus 24-i keltezéssel nyújtott be vádiratot egy rendbeli, a Btk. 317. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés c) pontjára figyelemmel a (6) bekezdés b) pontja szerint minősülő jelentős értékre folytatólagosan üzletszerűen elkövetett sikkasztása büntette miatt. A vádirat szerint a felperes 2000. január 21-én a **Cég 1 Rt.** vezérigazgatójaként kötött szerződés a **Cég 2 Rt.**-vel. A szerződés alapján a **Cég 2 Rt.** képviseletében eljáró **Név 1** garantálta, hogy a **Cég 1 Rt.** portfóliójának szabad felhasználásával az állampapír ügyletekből elérhető hozam kétszeresét éri el, s ebből csak az állampapír ügyletekből eltérhető hozamnak megfelelő részt mutatja ki a portfólió elszámolásában, az ezen felüli hozamot a felperesnek adja át. Két év alatt a hivatalosan kimutatott hozam 36 millió forintot, a plusz hozam, ami készpénzben került átadásra a felperesnek pedig legalább 30 millió forintot tett ki. Ez a plusz hozam azonban fiktív volt, annak fedezetéül olyan más ügyletekből elvont összegek szolgáltak, melyek eredetét a nyomozás során megállapítani nem lehetett.
2. A Fővárosi Bíróság a 4.B.728/2005/71. szám alatti, 2006. február 2-én kelt végzésével zár alá vételt el 30 millió forint erejéig a felperesnek a **Település 1...1.** szám alatti ingatlanán fennálló tulajdoni hányadára, valamint a **Cég 3** Kereskedelmi és Szolgáltató Kft-ben fennálló üzletrészsére. 2007. július 22-én a Fővárosi Bíróság a kft. üzletrészsére továbbá a gazdasági társaság üzletrésszel arányos vagyontárgyaira elrendelt zár alá vételt feloldotta.
3. 2007. december 20-án a 4.B782/2005/412. számú végzésével az ingatlanhányadra elrendelt zár alá vétel is feloldásra került a Be.159. § (4) bekezdés b) pontja alapján, mivel a felperes 2007. december 12-én bírói letétbe helyezett 30 millió forintot.

4. A Fővárosi Ítéltábla a 2.Bf.3202009/149. számú végzésével az elsőfokú bíróság 4.B.728/2005/550. számú ítéletét - amely a felperest jelentős értékre folytatólagosan, üzletszerűen elkövetett sikkasztás büntette miatt 1 év 6 hónap, végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre, a gazdálkodó szervezetben történő tisztségviseléstől, mint foglalkozástól 5 év eltiltásra, valamint 30 millió forint vagyonekobzásra ítélte - 2010. május 27. napján hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárás folytatására utasította. A felperes védője 2010. november 29-én kérelmet terjesztett elő a 30 millió forint letétbe helyezésének megszüntetése iránt arra hivatkozva, hogy a vád tárgyává tett cselekmény elkövetési idejére tekintettel a bíróság tévesen alkalmazta a Btk. 77/B. §-át, a letétbe helyezésre több, mint három éve került sor. A I.rendű alperes nevének a kérelmet elutasító 2011. július 6-án kelt végzését a Fővárosi Ítéltábla a 2011. augusztus 17-én kelt 5.Bkf.11.021/2011/3. számú végzésével helybenhagyta. A másodfokú végzés indokolása tartalmazta, hogy a felperesi ingatlan egy részére elrendelte zár alá vétel feloldására a Be. 159. § (4) bekezdés b) pontja alapján azért került sor, mert a felperes 30 millió forintot bírói letétbe helyezett. Az ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját azt illetően, hogy a vagyonekobzás alkalmazhatóságának törvényi feltételeit a cselekmény elkövetésekor hatályos, illetőleg a végzés meghozatalakor hatályos Btk. lényegében megegyezően szabályozta annak ellenére, hogy azt korábban mellékbüntetésként, majd intézkedésként nevesítette a jogszabály. A vagyonekobzásának a cselekmény elkövetésekor hatályos feltételei a benyújtott vádirat alapján fennállnak, erre tekintettel nincs mód a zár alá vétel biztosítására letétbe helyezett összeg visszaadására, erről az elsőfokú bíróságnak az ügydöntő határozatában kell majd rendelkeznie.
5. A megismételt eljárásban az ügyész 2015. szeptember 3-án a felperes cselekményének minősítését a Btk. 252. § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés utolsó fordulata szerint minősülő vesztegetés büntetése módosította. A I.rendű alperes neve a megismételt eljárásban a 2015. december 29. napján kihirdetett 12.B.794/2010/828. számú ítéletével a felperest az ellene folytatólagos elkövetett vesztegetés büntetésének törvényes vádjá alól bizonyítottság hiányában felmentette. Az elsőfokú ítélet a 30 millió forint letét vonatkozásában nem tartalmazott rendelkezést. Az ügyész a felperes terhére az elsőfokú ítélet megalapozatlansága miatt jelentett be fellebbezést. Az elsőfokú bíróság a felmentő ítéletet 2016. július 1-jén kézbesítette a felperesi képviselő részére és azt 2016. július 5-én továbbította a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészségre. Az elsőfokon eljáró ügyész a fellebbezés írásos indokolását 2016. augusztus 5-én készítette el, majd azt 2016. augusztus 9-én küldte meg a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészségre. A Fővárosi Ítéltábla részére 2016. december 21-én kiadott másodfokú ügyészi indítvány a fellebbezést visszavonta. A Fővárosi Ítéltábla a 8.Bf.392/2016/23. számú, 2017. január 9-én kelt végzésében megállapította, hogy az elsőfokú ítélet a felperes vonatkozásában a fellebbezés visszavonása folytán 2016. december 21. napján jogerőre emelkedett.
A I.rendű alperes neve a felperes 2017. február 2-án érkezett kérelmére a 2017. március 16-án kelt 12.B.794/2010/880. számú végzésével rendelkezett a 30 millió forint letéti összeg felperes részére történő kiadásáról. A végzés 2017. április 19-én emelkedett jogerőre. A Gazdasági Hivatal a visszautalásról 2017. június 1-jén intézkedett.
6. A felperes kereseti kérelmében az I. és II.r alperes egyetemleges marasztalását kérte az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 339. § és 349. §-ára alapítottn arra hivatkozva, hogy a BL01123/2007/1. tételezés alatt a Fővárosi Bíróság Gazdasági Hivatalánál letétbe helyezett 30 millió forint után a bevételezés napjától, 2007. december 12-től a kifizetés napjáig azaz 2017. június 6-áig összesen 13.501.707,- forint kamat jár, amit kártérítési igényként kívánt érvényesíteni. Ezt meghaladóan előadta, hogy a mintegy tizenhárom évig folyamatban volt büntetőeljárásra figyelemmel a jövedelme 12.000.000 ,- forinttal csökkent, ami egyúttal azt is eredményezte, hogy a nyugdíja is alacsonyabb összegben

került megállapításra. Ezért az 1952. évi III. törvény (Pp.) 2.§-ára alapítottan kiesett jövedelem címén 12.000.000,- forint, az alacsonyabb összegben megállapított nyugdíj címén 2.400.000,- forint, valamint 2018. január 1. napjától havi 100.000,- forint járadék megfizetésére kérte az I. és II.r alperest egyetemlegesen kötelezni.

7. A kereseti kérelmét ezt követően a felperes többször pontosította, módosította. Előadta, hogy a Pp. 2. §-a szerinti inaktív időszak a II.r alperes vonatkozásában 2015. december 29. - 2016. december 21., az I.r alperes vonatkozásában 2015. december 29. -2016. június 1. között állt fenn. A felperes a II.r alperes esetében a fellebbezés visszavonásával kapcsolatos ügyészi „gondolkodási időt”, míg az I.r alperes vonatkozásában a felmentő ítélet kihirdetése és annak írásba foglalása közötti időszakot minősítette inaktív időszaknak. A büntetőeljárás elhúzódása körében hivatkozott arra, hogy az I.r alperes eljárása nem felelt meg az ésszerű időbeliség követelményének, mert az először meghozott elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésre került, a teljes büntetőeljárás időtartama ésszerűtlenül hosszú volt. A felperes a módosított keresetnek jogalapjaként hivatkozott az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló Rómában 1950. november 4-én kelt egyezmény (Római Egyezmény) 6. cikkében, továbbá az Alaptörvény 28. (helyesen: XXVIII.) cikkére, XXIV. cikk (1) és (2) bekezdésére. Részletes előadást tett arra nézve, hogy a II.r alperes az eljárás során megsértette az 1998. évi XIX. törvény (rBe.) 166. § (3) bekezdésében, 167. § (1) bekezdésében, az rBe. 28. § (1) bekezdésében, 4. § (2) bekezdésében, 19. § (3) bekezdésében, 209. § 1. pontjában, az rBe. 219. § (1) bekezdésében, 4. §-ában, 7. §-ában foglaltakat, a 2011. évi CLXIII. törvény (ügyészségi törvény) 19. § (3) bekezdését, 2. § (1) bekezdés d) pontját, 16. §-át. Kereseti kérelmét végül akként tartotta fenn (30. sorszám alatti tárgyalási jegyzőkönyv), hogy a 13.501.707,- forint összegben előterjesztett igényét a Ptk. 339. § és 349. §-ára alapítja, a többi igénye pedig az eljárás elhúzódásával kapcsolatban került előterjesztésre. Utóbbiak vonatkozásában hivatkozott az Alaptörvény megsértésére. Úgy nyilatkozott, hogy az általa hivatkozott, a büntetőeljárás során elkövetett jogsértéseknek azért van jelentősége, mert azok okozati összefüggésben állnak a kereseti kérelem alapjaként megjelölt jogsértéssel, az eljárás ésszerűtlen elhúzódásával.
8. Az I.r alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Hangsúlyozta, hogy a zár alá vételről rendelkező végzés jogszerű volt. Az elsőfokú, utóbb jogerőssé vált ítélet a zár alá vétel megszüntetéséről valóban nem tartalmazott rendelkezést, de ennek azért nincs jelentősége, mert az a meghozatalakor az ügyész fellebbezésére figyelemmel nem is emelkedett jogerőre. Annak nincs jelentősége, hogy az eljárás során a felperes hány alkalommal kérte a zár alá vétel feloldását, megjegyezve, hogy a hatályon kívül helyezést követően ilyen kérelem nem is került előterjesztésre. A 30 millió forint visszautalása iránti kérelem 2017. február 2-án érkezett az elsőfokú bírósághoz, a törvényszék arról (iratok nélkül) 2017. március 16-án rendelkezett, a végzés 2017. április 19-én emelkedett jogerőre, a visszautalás 2017. június 1-jén megtörtént. Kifejezetten rosszhiszemű állítás a felperes részéről, amikor azt sérelmezi, miért nem a bankszámláját vette zár alá a büntetőeljárásban eljáró bíróság, figyelemmel arra, hogy a 30 millió forintot a letéti számlára a felperes önként fizette meg. Hangsúlyozta, hogy a 11/2003. (V.8.) IM-BM-PM. együttes rendelet alapján csak lefoglalás esetén van a bíróságnak kamatfizetési kötelezettsége, a jelen esetben azonban készpénz lefoglalására nem került sor. A kártérítés feltételei nem állnak fenn, az I.r alperes jogsértést nem követett el, a kártérítési per bírósága a más bíróság által hozott határozat szakmai felülbírálatára nem jogosult. Hangsúlyozta, hogy a Pp. 2. § a büntetőeljárásokban nem alkalmazható. Vitatta a kereseti kérelem összecszerúségét, valamint azt, hogy az I. és II.r alperes a kártérítés megfizetésére egyetemlegesen lenne kötelezhető. Álláspontja szerint a tisztességes eljáráshoz való jog nem értelmezhető személyhez fűződő jogként.

9. A II.r alperes ugyancsak a kereset elutasítását kérte, vitatva annak jogalapját és összecszerűségét. Állította, hogy az ügyészség részéről nem valósult meg jogsértés. A kártérítési kereset vonatkozásában a PK 42. állásfoglalás és a Ptk. 349. §-a szerinti feltételek nem teljesülnek. A II.r alperes kártérítési felelőssége csak kirívóan súlyos jogalkalmazási és jogértelmezési tévedés esetén lenne megállapítható elsősorban abban az esetben, ha az nem mérlegelés eredménye. Hivatkozott az EBH.2001.526 és az EBH.2002.750. számú döntésekben írtakra. Az I.r alperessel egyezően kifejtette, hogy a kártérítési perben nem lehet a büntetőeljárást felülvizsgálni, az ügyész mérlegelési jogkörben hozott döntései nem bírálhatók felül polgári perben. Nem állapítható meg az sem, hogy az ügyész a korabeli rendelkezésre álló adatok alapján okszerűtlenül járt volna el. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság írásba foglalt ítéletének kézbesítésére 2016. augusztus 5-én került sor, ehhez képest a fellebbezés visszavonása 2016. december 21-én megtörtént. A büntetőeljárás bonyolultságára, terjedelmére tekintettel ez a négy hónapos időszak nem értékelhető késedelemként a II.r alperes terhére. Az, hogy a felperesnek a zár alá vétel feloldására irányuló kérelmeit az ügyész ellenezte, nem tekinthető jogsértésnek. Az I.r alperessel egyezően utalt arra, hogy a Pp. 2. § büntetőeljárásban nem alkalmazható. Vitatta a kereseti kérelem összecszerűségét. Álláspontja szerint az egyetemleges károkozás fogalmilag kizárt, mert az I. és II.r alperesre különböző, egymástól jól elkülöníthető eljárási rendszerek vonatkoznak.
10. Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott 31. sorszám alatti ítéletével kötelezte az I.r alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 88.000,- forintot, továbbá ennek 2017. április 20. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alap kamatát. Ezt meghaladóan a felperes kereseti kérelmét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy az állam javára fizessen meg külön felhívásra 1.500.000,- forint feljegyzett illetéket.
11. Ítéletének jogi indokolásában rögzítette, hogy mind az eredeti, mind a módosított vád tárgyát képező bűncselekmények esetén az elkövetésből eredő vagyonra vagyonek Kobzás elrendelésének volt helye. A büntetőeljárás során a bíróság az 1998. évi XIX. törvény (rBe.) 106. §-ának megfelelően rendelkezett a zár alá vételről. Utalt arra, hogy a hatályos 2017. évi XC. törvény (Be.) 159. §-a az rBe. 106. §-ával azonos rendelkezést tartalmaz e vonatkozásban. Megállapította, hogy a 30 millió forint letétbe helyezését követően az I.r alperes az rBe. 159. § (4) bekezdés b) pontja szerint rendelkezett a felperesi ingatlanra elrendelt zárt alá vétel feloldásáról.
12. A felperes a zár alá vétel megszüntetésével kapcsolatos álláspontját jogszabályokkal nem támasztotta alá és nem tudta megindokolni azt, hogy a büntetőeljárásban hozott elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése után miért kellett volna a zár alá vételt megszüntetni. Kifejtette, hogy a hatályon kívül helyező végző 36. oldalán található az a kitétel, mely szerint „a megismételt eljárásban szükség szerint vizsgálandó lehet a zár alá vétel, mint kényszerintézkedés indokoltságának vizsgálata, esetleg annak megszüntetése”, nem alapozza meg a felperesnek a zár alá vétel megszüntetésére, a letétbe helyezett összeg visszautalása vonatkozó igényét. E megállapításból ugyanis nem állapítható meg az, hogy mely vádlottak vonatkozásában tette meg a bíróság a feltételes módon fogalmazott kijelentését.
13. A törvényszék álláspontja szerint a felperes alaptalanul hivatkozott arra is, hogy a bíróságnak lehetősége lett volna a bankszámlája zár alá vételére. Kiemelte, hogy a felperes önként, az ingatlanra elrendelt zár alá vétel feloldása érdekében helyezte letétbe a 30 millió forintot. Nem igazolt, hogy a kérdéses időszakban a felperes rendelkezett volna megfelelő összegű bankszámlával. Nem tekinthető jogsértőnek azt sem, hogy a II.r alperes a letétbe helyezett összeg visszafizetését ellenezte. A II.r alperes által a büntetőeljárásban előterjesztett, majd visszavont fellebbezés kapcsán

kifejtette, hogy az ügyész a jogszabály által biztosított lehetőségekkel élt, ezért e magatartása ugyancsak nem jogsértő.

14. Megállapította, hogy az I.r. alperes nem vitatta azt a felperesi előadást, hogy a I.rendű alperes neve az elsőfokú ítéletben nem rendelkezett a 30 millió forint letétbe helyezett összeg visszafizetéséről. A I.rendű alperes neve a 12.B.794/2010/880. számú határozatában maga állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság ügydöntő határozatában elmulasztott rendelkezni a vagyonekbevitel biztosítására bírói letétbe helyezett 30 millió forintról, majd az ügyészi fellebbezés visszavonása után a másodfokú bíróság e kérdésben már nem dönthetett. Amennyiben az elsőfokú bíróság a vonatkozó jogszabályoknak megfelelően a felmentéssel egyidejűleg döntött volna a 30 millió forint visszautalásáról, akkor e rendelkezés az ítélet jogerőre emelkedésének napján, azaz 2016. december 21-én jogerőre emelkedett volna. Mivel az I.r alperes külön végzésben rendelkezett a 30 millió forint letétbe helyezett összeg visszautalásáról és e végzés csak 2017. április 19-én emelkedett jogerőre, a felperes az I.r alperes jogellenes mulasztására figyelemmel négy hónappal később jutott csak a pénzéhez. A felperest ezzel kár érte, mert a letét összegének bankban való elhelyezésével az alapkamathoz hozzájutott volna. A bíróság az alperesi jogellenes magatartásra figyelemmel 119 nap késedelem után 88.000,- forint kártérítést állapított meg és annak megfizetésére a Ptk. 349. § alapján kötelezte az I.r alperest, míg a késedelmi kamatról a Ptk. 301. §-s alapján határozott.
15. A törvényszék a felperesnek a további kárigényét alaptalannak találta. Rögzítette, hogy a Ptk. 344. §-a szerinti egyetemleges marasztalás feltételei az alperesek vonatkozásában nem állnak fenn. Osztotta e vonatkozásában az alperesek védekezése körében kifejtett azon álláspontot, hogy két önálló jogalanyról van, akik önállóan végzik tevékenységüket még akkor is, ha az a bírósági eljárásban párhuzamos. Rámutatott, hogy a felperes a 13.501.707,- forintot meghaladó további kártérítési igényét a Pp. 2. §-ára, valamint az Alaptörvény XXIV. cikk (1) és (2) bekezdésére alapította. Rögzítette, hogy az igazságszolgáltatásban nem alapjogi ítéletkezés folyik, ugyanakkor a vitatott jogkérdést a bíróságnak alkotmányos jogszabály alapján kell eldöntenie, ennek értelmében az alkotmányos alapelveknek a döntés során is érvényesülnie kell. A Pp. 2.§-ára alapított kereseti kérelemmel kapcsolatban osztotta az alperesek álláspontját azt illetően, hogy a büntetőeljárás indokolatlan elhúzódása miatt e jogszabályhely nem alapozza meg a kereseti kérelmet. Kifejtette, hogy az Alaptörvény szerinti követelmények megsértése, az eljárás indokolatlan elhúzódása vagy a tisztességtelen eljárás okozhat az egyén számára érdeksérelmet. Az ezzel kapcsolatban felmerült vagyoni és nemvagyoni hátrány orvoslására a Ptk-ban a védett személyiségi jogok megsértése esetén igénybe vehető keresetindítási jog és az ahhoz kapcsolódó objektív és szubjektív jogkövetkezmények biztosítanak jogvédelmet. Személyiségi jogsérelemre azonban a felperes akkor hivatkozhatott volna eredményesen, ha azt igazolta volna, hogy az eljárás ésszerű időn belül való befejezéséhez fűződő joga megsértéséhez az vezetett, hogy az eljárás valamely résztvevője a felperes személyiségének lényegét adó sajátosságokat sértette meg. Ilyen körülményt azonban a felperes nem bizonyított. Kiemelte, hogy a felperes a 28. és 29. sorszám alatti beadványában meghivatkozott eljárási szabályszegésekre mindössze az eljárás elhúzódásával kapcsolatos előadása alátámasztásaként, az általa hivatkozott ok-okozati összefüggés igazolásaként hivatkozott. Arra az álláspontra helyezkedett, hogy az alapjogi sérelemre alapított igény nem azonosítható az egyes eljárási szabályok megsértésével, ezért azokat a bíróság egyenként nem is kellett, hogy vizsgálja.
16. Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak a Pp. 252. § (2) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezését kérte azzal, hogy az ítéletábra rendelkezék arról, hogy a pert az elsőfokú bíróság másik tanácsa vagy azonos hatáskörű más bíróság tárgyalja. Másodlagosan a támadott ítéletnek a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a megváltoztatását kérte úgy,

hogyan az ítélet tábla a kereseti kérelemben foglaltaknak adjon helyt. Kérte, hogy a másodfokú bíróság marasztalja az I. és II.r alpereseket perkoltségben.

érelmezte, hogy az elsőfokú ítélet indokolása ugyan rögzíti, hogy a felperes ismert médiaszemélyiség, az ítélet indokolásából azonban nem derül ki ennek jelentősége, amennyiben pedig ez a tény a törvényszék ítélete meghozatalában befolyásolta, akkor a támadott határozat kifejezetten szubjektív alapokon nyugszik.

Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet súlyosan jogsértő és megalapozatlan. A BH.2010.132. számú eseti döntésben kifejtettekre figyelemmel annak rendelkező része és indokolása nem áll összhangban egymással. A megállapított tényállás iratellenes. A törvényszék lényeges eljárási szabályt sértett, mert a kereseti kérelmet egészében nem bírálta el, annak csak egy kis részével foglalkozott. A felperes a kereseti kérelem jogalapjaként jelölte meg az Alaptörvény XXIV. cikk (1) és (2) bekezdésében írtakat, ezt pedig a törvényszék semmilyen módon nem értékelte. Az elsőfokú bíróság nem volt figyelemmel arra sem, hogy a felperes az eljárás során igazolta a büntetőeljárásban az I.r és II.r alperes részéről megvalósított súlyos jogsértéseket. A törvényszék nem vizsgálta azt sem, hogy e bizonyított jogsértések ok-okozati összefüggésben vannak-e a felperest ért kárral. Az elsőfokú bíróság nem indokolta, hogy miért nem tartotta alaposnak a felperesnek azt az előadását, hogy az I. és II.r alperesek eljárása nem felelt meg a tisztességes eljárás követelményének. A felperesnek jogos elvárása, hogy magyarázatot kapjon arra, az általa hivatkozott, az I. és II.r alperes által megvalósított jogsértések tekinthetők-e olyan mértékűnek, amik megalapozzák a perbeli kárigényt. A törvényszék valójában elmulasztotta megállapítani a polgári jogi kártérítési felelősség négy alapvető feltételének: a jogellenességnek, a felróhatóságnak, a kárnak és az okozati összefüggésnek a fennálltát. Téves az az indokolás, ami arra utal, hogy a büntetőeljárás jog az eljárás indokolatlan elhúzódnása miatt közvetlen igényérvényesítési lehetőséget nem biztosít, az ezzel kapcsolatban felmerült vagyoni és nemvagyoni hátrányok orvoslására a Ptk-ban a védett személyiségi jogok megsértése esetén igénybe vehető, az objektív és szubjektív jogkövetkezmények alkalmazására irányuló keresetindítási jog biztosít jogvédelmet. Ezzel szemben köztudomású tény, hogy a büntetőeljárás az érintett megítélését, értékelését, hírnevét hátrányosan befolyásolja. Hivatkozott az EBH.2001.514. valamint a Legfelsőbb Bíróság Pfv.IV.20.708/2007/5. számú végzésében írtakra. Az elsőfokú ítélet szerinti azon okfejtés, hogy a büntetőeljárásban még kidolgozás alatt van az ésszerű határidőn belül történő befejezés szankcionálása a jelen ügyben nem lehet mérvadó és nem jelenthet hivatkozási alapot, menekülési útvonalat az alperesek felelősség alóli mentesüléséhez. Álláspontja szerint a II.r alperes nyilatkozataiban többször hivatkozott „az ügyész szabad mérlegelési jogköre” kitétel nem pontos, a „szabad” jelző az ügyészségi törvényben nem szerepel, az Alkotmánybíróság 3/2004. (II.17.) AB. határozat IV/4.3. pontjában azonban igen. A II.r alperes visszaélt a szabad ügyészi mérlegelés jogával, túllépte annak kereteit, mert a rendelkezésre álló bizonyítékokat kirívóan okszerűtlenül értékelve, az elsőfokú eljárásban hivatkozott jogsértéseket megvalósítva érte el, hogy a felperes X.rendű vádlott lett. A törvényszék a támadott ítéletben kifejtettek szerint a felperesnek az e körben tett előadását azonban egyáltalán nem értékelte.

17. Az elsőfokú ítélet ellen az I.r alperes is fellebbezést terjesztett elő, amelyben az őt marasztaló rendelkezések tekintetében az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a felperes keresetének teljeskörű elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a Ptk. 349. § (1) és (3) bekezdése szerinti feltétel a kártérítési igény vonatkozásában nem teljesül, mert az lényegében azon alapul, hogy az I.r alperes eljárása azért volt jogsértő, mert az utóbb jogerőre emelkedett elsőfokú ítélet nem tartalmazott rendelkezést a 30 millió forintos letétrel kapcsolatban. A felperes azonban a büntetőeljárásban hozott ítélettel szemben fellebbezést nem terjesztett elő, holott erre lehetősége lett volna arra hivatkozva, hogy az ítélet hiányos, az a letétrel kapcsolatos rendelkezést nem tartalmaz. Ez egyúttal azt jelenti, hogy a rendes jogorvoslati lehetőséget a felperes nem vette igénybe. Ebből pedig azt

következik, hogy kártérítési igényt sem terjeszthet elő alappal. Ezt meghaladóan az elsőfokú eljárásban előadottakkal egyezően hivatkozott arra, hogy az ügyész fellebbezésére, valamint arra figyelemmel, hogy a 2017. február 2-án érkezett felperesei kérelem alapján az I.r alperes iratok hiányában is 2017. március 16-án rendelkezett a letéti összeg visszautalásáról, részéről semmilyen mulasztás nem állapítható meg. Támadta az elsőfokú ítéletet azzal is, hogy a felperes semmilyen módon nem igazolta, hogy az általa hivatkozott jegybanki alapkamatnak megfelelő hozamra tett volna szert a 30 millió forint bankban való elhelyezésével, figyelemmel arra is, hogy a banki betétek után a kamatjövedelem vonatkozásában a felperest adófizetési kötelezettség és banki költségek is terhelték volna.

18. Az I. r. alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítéletnek a kereseti kérelmet elutasító rendelkezései helybenhagyását kérte, annak helyes indokai alapján. Rámutatott, hogy a felperes maga hivatkozott arra, hogy a büntetőeljárás kezdő időpontjában ismert médiaszemélyiség volt. E tényállításnak az elsőfokú ítélet indokolásában való szerepeltetése nem szolgálhat alapul annak megállapításához, hogy a törvényszék a keresetet nem pártatlanul bírálta el. Fenntartotta, hogy a büntetőeljárás során a felperesnek sem a tisztességes eljáráshoz, sem az eljárás ésszerű időn belül való befejezéséhez fűződő joga nem sérült. A jogszabályoknak megfelelően lefolytatott eljárás a felperes felmentésével zárult, a Pp. 2. §-a a büntetőeljárásban nem alkalmazható, ahhoz hasonló rendelkezést a Be. nem tartalmaz. Utalt arra, a felperes maga sem állította, hogy a büntetőeljárásban inaktív időszak lenne kimutatható. A felperes a személyiségi jogsértésre sem hivatkozhat eredményesen, mert maga sem állította, hogy az I. r. alperes a felperes személyére tekintettel sértett volna jogszabályi rendelkezéseket. A büntető bíróság felelősségét a büntetőeljárás jellegéből fakadó korlátozások nem alapozzák meg, a felperessel szemben alkalmazott kényszerintézkedések jogszerűek voltak. Önmagában a felmentő ítéletből nem következik az, hogy a zár alá vételre jogellenesen került volna sor.
19. A II. r. alperes fellebbezési ellenkérelmében saját maga vonatkozásában az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes ténybeli és jogi indokai alapján. Álláspontja szerint a felperes alaptalanul hivatkozik fellebbezésében arra, hogy az elsőfokú bíróság nem bírálta el teljes egészében a keresetét. Osztotta az elsőfokú ítéletben kifejtett érvelést, miszerint a Pp. 2.§ a büntetőeljárásban nem alkalmazható. A büntetőeljárás bírósági szakaszában történtek nem értékelhetők a II. r. alperes terhére. Az ügyészi indítványok alaposságáról, valóságtartalmáról, a zár alá vétel feloldásáról a bíróság dönt.
20. A felperes az alperesek fellebbezési ellenkérelmeinek ismeretében kiemelte, hogy az elsőfokú eljárásban nem csak a büntetőeljárás elhúzódására, hanem annak tisztességtelenségére, a II. r. alperes jogsértéseire is hivatkozott.
21. A felperes és az I.r alperes fellebbezése nem alapos.
22. A felperesi fellebbezésben írtakra figyelemmel az ítélőtábla elsőként azt vizsgálta, történt-e az elsőfokú eljárás során olyan lényeges eljárási szabálysértés, ami a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján a támadott ítélet hatályon kívül helyezését eredményezné. Amint arra az I.r alperes fellebbezési ellenkérelmében is rámutatott, maga a felperes hivatkozott arra keresetlevelében, hogy a büntetőeljárás megindítása előtt ismert médiaszemélyiség volt. E körülménynek saját előadása alapján jelentősége volt a jövedelmi viszonyaiban bekövetkezett állított változások, az erre alapított kárigény vonatkozásában. Ezért az elsőfokú bíróság részéről nem valósult meg eljárási szabálysértés akkor, amikor a felperesnek ezt a személyi körülményét az elsőfokú ítélet indokolásában szerepeltette.

23. Ami a felperesi fellebbezés további a hatályon kívül helyezés körében kifejtett érvelését illeti ott az vizsgálendő, mire irányult az elsőfokú eljárásban a felperes kereseti kérelme. A törvényszék ítélete azt helyesen rögzítette, hogy a felperes a 13.501.707,- forint és annak törvényes kamata megfizetésére irányuló kereseti kérelmét a Ptk. 349. §-ára és 339. §-ára, míg a 12 millió forintos kárigényét, a 2.400.000,- forintos kárigényét, valamint a 100.000,- forint havi járadék megfizetése iránti igényét a Pp. 2. §-ára alapította. A felperes pontosított kereseti kérelme kifejezetten azt tartalmazta, hogy minden általa hivatkozott további, az I. és II.r alperes részéről megvalósult jogsértés a Pp. 2. §-ára alapított kereseti kérelmen belül értékelendő, az ezzel kapcsolatos valamennyi felperesi előadás azt a célt szolgálja, hogy az eljárás elhúzódását az ezzel kapcsolatos alperesi károkozó magatartást illetőleg a károkozó magatartás és a felperest ért kár közötti okozati összefüggést igazolja (30. sorszám alatti tárgyalási jegyzőkönyv). Ehhez képes a felperes által megjelölt a büntetőeljárás során állított jogsértések csak abban a relációban voltak vizsgálhatók, hogy a Pp. 2. §-ára alapított kereseti kérelem mennyiben alapos. Ebből pedig azt következik, hogy a felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy kereseti kérelmét a törvényszék teljeskörűen nem bírálta el, mert az elsőfokú ítélet indokolása számot ad mind a Ptk. 339. §-ára és 349. §-ára alapított kereseti kérelem részbeni alaposságáról, mind arról, hogy a Pp. 2. §-ára alapított kereseti kérelem miért nem foghatott helyt.
24. Osztja az ítélőtábla a törvényszék álláspontját azt illetően, hogy a Pp. 2. §-a a büntetőeljárásban nem alkalmazható, az csak a polgári per elhúzódása miatt érvényesíthető sui generis kártérítési igény. Egységes és töretlen a bírói gyakorlat azt illetően, hogy erre vonatkozó külön jogszabályi rendelkezés hiányában a közigazgatási vagy büntetőeljárás szükségtelen elhúzódása akkor alapozhat meg vagyoni illetőleg nemvagyoni kárigényt, ha megállapítható, hogy az eljárás elhúzódására az igényt érvényesítő személyiségének lényegét alkotó tulajdonság miatt került sor (EBH.2007.1598., Debreceni Ítélőtábla 3.Pf.20.808/2017/5., Pf.I.20.081/2012/6.). Az eljárás elhúzódásával kapcsolatban pedig a felperes maga sem állította azt, hogy arra a személyében rejlő okok, a személyiségét alkotó lényeges tulajdonság miatt került volna sor.
25. Az elsőfokú eljárásban a felperes hivatkozott a Római Egyezményre, ez azonban közvetlen a kártérítési igény jogalapjául nem szolgálhat. A bírói gyakorlatban kifejeződött álláspont az, hogy a tisztességhöz eljáráshoz való jog alapjog, de nem személyhez fűződő jog, továbbá az is, hogy a Római Egyezmény nem az állampolgár és a közhatalmi feladatot ellátó szerv között szabályoz jogviszonyt, hanem a kormány kötelességévé teszi, hogy intézkedjék az eljárások ésszerű időn belül való befejezése iránt (Kúria Pfv.IV.21.699/2016/4., Fővárosi Ítélőtábla 1.Pf.20.018/2017/5/II., Győri Ítélőtábla Pf.V.20.072/2015/14.). Mindezekből következően önmagában a büntetőeljárás esetleges elhúzódása nem teszi alapossá a felperes nemvagyoni kártérítés iránti igényét.
26. A Ptk. 339. §-ára és 349. §-ára alapított 13.501.707,- forint összegű kárigénnyel kapcsolatban az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az I. és II.r alperesek egyetemleges kárfelelőssége a Ptk. 334. § -a alapján nem állapítható meg, a marasztalásukra irányuló igényt alperesként külön-külön kell vizsgálni.
27. Osztja az ítélőtábla az elsőfokú bíróság álláspontját azzal kapcsolatban, hogy a II.r alperes vonatkozásában károkozó jogellenes magatartás nem állapítható meg. A felperes ugyan állította, hogy a II. r. alperes számos, rá vonatkozó jogszabályi rendelkezést megszegett, de ezeknek a 13.501.707,- forint megfizetésére irányuló kereseti kérelem vonatkozásában csak annyiban van jelentősége, amennyiben a zár alá vétel elrendelésével, a letéti összeg visszafizetésével függenek össze. A zár alá vételről, a letétbe helyezett összeg visszautalásáról nem a II. r. alperes döntött. A

büntetőeljárás funkciójára, az ügyésznek az abban betöltött szerepére figyelemmel önmagában sem a zár alá vétel indítványozása, sem a zár alá vétel feloldására irányuló felperesi kérelemmel kapcsolatos ellenérvek kifejtése a II. r. alperes részéről nem tekinthető jogellenesnek. Az oksági láncolatot tekintve a zár alá vételt illetően a bírói döntés alapjaként végsősoron az szolgált, hogy a felperes ellen vádat emeltek. Kétségtelen, hogy ez a vád utóbb megalapozatlannak bizonyult. A bírói gyakorlat azonban egységes és következetes azt illetően, hogy az ügyész mérlegelési jogkörben hozott döntései nem alapoznak meg kártérítési igényt, kivéve, ha ezek a döntések nyilvánvalóan egyértelműen okszerűtlenek és elsősorban tényállási tévedésre vonatkoznak. Mivel az alapos gyanúhoz nem kell bizonyosság, elegendő a mérlegelési jogkörben hozott, a valószínűsítésre vonatkozó döntés (BH.1992.234., Legfelsőbb Bíróság Pf.V.24.543/2000/2.), a felmentéssel záruló büntetőeljárásban az utóbb alaptalannak bizonyult vádemelés csak akkor ad kártérítésre alapot, ha az kirívóan okszerűtlen volt (Legfelsőbb Bíróság Pfv.IV.22.032/2012/4., Fővárosi Ítéltábla 17.Pf.20.157/2019/4.). A felperest felmentő 12.B794/2010/828. számú ítélet huszonhat és fél oldalon keresztül (550-577. oldal) veti egybe a rendelkezésre álló okirati bizonyítékokat, tanúvallomásokot, a felperes terhelti vallomását és az I. r. vádlott nyomozati szakban tett, majd a bírósági szakban a hatályon kívül helyezést követően a megismételt eljárásban részben módosított vallomását. A bíróság e részletesen indokolt mérlegelés eredményeként jutott arra a következtetésre, hogy „kétséget kizáróan nem lehet megállapítani a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján” a vádiratban a felperes terhére rótt történeti tényállást. A büntetőeljárás terjedelmére, bonyolultságára, a felperest felmentő ítéletnek erre az indokolására figyelemmel az nem állapítható meg a jelen perben, hogy a felperessel szembeni vádemelés - ami a korábban kifejtettek szerint nem bizonyosságot, csupán valószínűsítést jelent - kirívóan okszerűtlen lett volna.

28. Ami az I. r. alperessel szemben előterjesztett, a támadott ítélet szerint részben alaposnak talált kártérítési igényt illeti, az ítéltábla előjáróban rögzíti, hogy a jelen eljárásban csak a rBe. szabályaira kell figyelemmel lenni, tekintettel arra, hogy valamennyi eljárási cselekményre így a zár alá vételre, a letéti összeg visszautalására a rBe. hatálya alatt került sor.
29. A fellebbezésekben írtakra figyelemmel az ítéltábla szükségesnek tartja kiemelni, hogy az rBe-nek az elsőfokú ítéletben is meghivatkozott 159. §-ának, valamint a rBe. 151. §-ának együttes értelmezéséből következően az ingatlan lefoglalására a zár alá vétel szabályai alkalmazandók. A zár alá vétel feloldásának egyik lehetséges kötelező esete az, ha a zár alá vételt elrendelő végzésben meghatározott összeget az érintett letétbe-helyezi, ezzel biztosítva azt. Az elsőfokú eljárásban meghivatkozott 11/2003. (V.8.) IM-BM-PM. együttes rendelet 89. § (1) bekezdése csak a készpénz lefoglalása esetén ír elő kamatfizetési kötelezettséget. A jelen esetben azonban nem készpénz lefoglalásáról volt szó, hanem egy a 27/2003. (VII.2.) IM. rendelet 3. §-a szerinti őrzési letétről. Ez pedig kifejezetten úgy rendelkezik, hogy a bíróság az őrzési letét után nem fizet kamatot. A felperes ugyan követelését összecszerűségében a jegybanki alapkamattal megegyező mértékben jelölte meg, de azt - helyesen - nem kamat, hanem kártérítési igény címén terjesztette elő. Ezért a perben a 13.501.707,- forintos kártérítési igény kapcsán azt kellett vizsgálni, a zár alá vétel elrendelése és annak fenntartása jogellenes volt-e, illetőleg a letéti összeg kiutalásával kapcsolatban megvalósult-e I. r. alperesi késedelem.
30. A bíróság által az akár a büntetőeljárásban, akár a polgári perben (az úgynevezett alapperben) már vizsgált és jogerősen elbírált kérdések a kártérítési perben a 2011. évi CLXI. törvény (Bszi) 6.§-a alapján nem bírálhatók felül (úgynevezett árnyékpér kizártsága, BDT2009.1949., Győri Ítéltábla Pf.III. 20.134/2017/4/I.) Mindez azonban nem zárja ki azt, hogy amennyiben a jogerős döntés jogsértő, a sérelmet szenvedett fél kártérítési igényt terjesszen elő (778/D/2000. AB határozat). A kártérítési eljárás keretében az alapügyben hozott döntések ismételt és közvetett felülvizsgálatára

tehát nincs mód, de kártérítésre ad alapot, ha a jogerős döntésben meglévő hiba a bíróság működésével összefüggésben álló fogyatékokosságot eredményez (339/B/2003 AB határozat). Az ilyen kártérítési igény -az egyéb törvényi feltételek fennállta esetén - akkor lehet alapos, ha a jogerős döntésben megjelenő hiba kirívóan téves jogalkalmazás eredménye.

31. A felperes ellen emelt vád alapján a zár alá vétel elrendelését az rBe. és az 1978. évi IV. törvény (rBtk.) lehetővé tette, a felperesnek az rBtk. 77/B.§-ának alkalmazhatóságával kapcsolatos álláspontját a Fővárosi Ítéltábla az 5.Bkf.11.021/2011/3. számú végzésével elbírált. A felperes ellene emelt és módosított vád alapján az rBtk. 77/B.§-a alapján vagyonekobzásnak volt helye, erre tekintettel a felperesi ingatlan zár alá vétele megfelelt az rBe. 159.§-ának. Sem a zár alá vétel elrendelésével, sem a letéti összeg letéti számlára történő megfizetésével kapcsolatban nem állapítható meg olyan kirívó, nyilvánvalóan téves vagy okszerűtlen jogalkalmazói eljárás, ami az I. r. alperessel szemben előterjesztett kártérítési igényt alapossá tenné, hangsúlyozva, hogy - amint arra a törvényszék is rámutatott - a letéti számlára történő befizetés a felperes elhatározásán és nem bírói döntésen alapult [rBe. 160.§ (1) bekezdés b) pont]. Megjegyzi az ítéltábla, hogy a letéti számlára való befizetés időpontját megelőző időszakra a letét tárgyát képező pénz utáni kártérítési igény nem értelmezhető. Miután a zár alá vétel elrendelése és az azt kiváltó letét fenntartása az elsőfokú felmentő ítélet meghozataláig nem volt jogsértő, az ezen időszakra vonatkozó kártérítési igényt a törvényszék megalapozottan utasította el.
32. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az őrzési letét megszüntetésével kapcsolatban az I.r alperes felróható módon késedelmeskedett. Amennyiben az I.r alperes az ügydöntő határozatában rendelkezett volna a letétről (mint ahogy a 12.B.794/2010/880. számú végzés indokolása szerint is az rBe.570.§-a alapján kellett volna), akkor az ügyészi fellebbezés visszavonásával a felperest felmentő ítélet jogerőssé vált volna és az I.r alperesnek nem kellett volna újabb végzést hoznia, majd megvárnia annak jogerőre emelkedését a letéti összeg kiutalásához.
33. Az I.r alperes fellebbezésében alaptalanul hivatkozott arra, hogy a Ptk. 349. §-a szerinti feltétel a kártérítés igény vonatkozásában nem teljesült. A Ptk. 349. §-a úgy rendelkezik, hogy az államigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget csak akkor lehet megállapítani, ha a kár rendes jogorvoslással nem volt elhárítható, illetőleg a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette. Kétségtelen, hogy az rBe. 324. §-ából következően a felperes az őt felmentő ítélettel szemben is fellebbezést terjeszthetett volna elő arra hivatkozva, hogy az a letéti összeg kiutalásáról nem rendelkezik. Tény az is, hogy ilyen fellebbezést a felperes nem terjesztett elő. Ugyanakkor ha az elsőfokú a felperest felmentő ítélet ellen mind a felperes, mind az ügyész fellebbezést terjesztett volna elő, majd utóbb az ügyész a fellebbezést visszavonja, ez mindössze azt eredményezi, hogy az elsőfokú ítélet a felperesi fellebbezésre tekintettel nem emelkedett volna jogerőre. A büntetőeljárás iratai szerint az I. r. alperes 12.B.794/2010/828. számú ítélete ellen előterjesztett fellebbezéseket a Fővárosi Ítéltábla a 8.Bf.392/2016/113. számú, 2017. március 22-én kelt ítéletével bírálta el. A másodfokú határozatot 2017. április 24-én érkezett az I. r. alperes. Felperesi fellebbezés esetén a letéti összeg kiutalására csak a másodfokú határozat meghozatalát, annak írásba foglalását és az elsőfokú bíróság számára történő visszaküldését követően, legkorábban 2017. április 24-én kerülhetett volna sor. Önmagában tehát a felmentő ítélet elleni felperesi fellebbezés előterjesztése nem orvosolta volna az I.r alperes mulasztását, hiszen a letét megszüntetéséről rendelkező, különleges eljárásban hozott végzés már ezt megelőzően 2017. április 19-én jogerőre emelkedett.
A felperes amint tudomást szerzett a felmentő ítélet jogerőre emelkedéséről, előterjesztette a letéti összeg visszautalása iránti kérelmét, amiről különleges eljárásban a I.rendű alperes neve 12.B.794/2010/880. számú végzése döntött. Az rBe. 570. §-án alapuló határozat meghozatalára

azonban az rBe. 555. §-ához fűződő kommentár szerint csak úgy kerülhetett sor, hogy a felperessel szembeni ítélet már jogerőre emelkedett. Az elsőfokú felmentő ítélet hiányossága csak annak jogerőre emelkedése után volt pótolható. Ez pedig azt jelenti, hogy a felperest semmilyen késedelem, mulasztás nem terhelte a kérelem előterjesztésével kapcsolatban. Éppen ellenkezőleg, a felperes az egyetlen és lehetséges jogorvoslati lehetőséget vette igénybe, ami a lehető leggyorsabban lehetővé tette számára a letéti összeg kiutalását.

34. Osztja az ítélet tábla az elsőfokú bíróság álláspontját azzal kapcsolatban, hogy az I.r alperesnek a mulasztása azért alapozza meg a felperesi kártérítési igényt, mert annak hiányában a letéti összeg az ügyési fellebbezés visszavonását követően kifizethető lett volna a felperes részére.
35. A felperes és az I.r alperes előadása alapján a felperes a felmentő ítélet jogerőre emelkedését megállapító, a Fővárosi Ítélet tábla 392/2016/23. számú végzését 2017. január 19-én megkapta, arra azonban nincs adat, hogy a felperes 2017. február 2-én érkezett kérelmét megelőzően arról az I.r alperes mikor értesült. Amennyiben a felperesi kérelmet megelőző I.r alperesi tudomásszerzésre kíván a felperes kereseti kérelmet alapítani, az ezzel kapcsolatos tényállást, nevezetesen az I.r alperes tudomásszerzésének időpontját neki kellett volna megjelölnie. Ilyen előadást azonban a 20. sorszám alatti jegyzőkönyvbe foglalt kioktatás és a 27. sorszám alatti jegyzőkönyv foglalt felhívás ellenére a felperes nem tett. Ebből pedig az következik, hogy az I.r alperes legkorábban 2017. február 2-án intézkedhetett volna a letéti összeg kiutalásáról abban az esetben is, ha az ezzel kapcsolatos rendelkezést a felperes felmentéséről szóló ítélet tartalmazza. Az I. r. alperes semmilyen magyarázattal nem szolgált arra nézve sem, hogy a 2017. április 19-én jogerőre emelkedett végzést követően a letéti összeg miért csak további másfél hónap elteltével lett kiutalva a felperesnek. Miután a letéti összeg kiutalására 2017. június 1. napján került sor, a 2017. február 2. és 2017. június 1. közötti összesen 119 napi időtartamban állt fenn az I.r alperesnek az a késedelve, amire a felperesi a kártérítési igény kapcsán eredménnyel hivatkozhat.
36. Az ítélet tábla álláspontja szerint a kifizetni elmulasztott letéti összeg után járó jegybanki alapkamat a Ptk. 355. § (1) bekezdése szerinti kár. A felperes a letéti összeghez később jutott hozzá, ezért minimálisan ilyen mértékű vagyoni sérelmet szenvedett azzal, hogy a pénz használatától el volt zárva. Erre tekintettel nem helytálló az az I.r alperesi hivatkozás sem, hogy a kártérítés összecszerúsége nem igazolt. A 119 napra járó a 30 millió forint tőkeösszeg után megállapítható jegybanki alapkamat 0,9%-os jegybanki alapkamat mellett egy évre 270.000,- forint, a kamat napi összege 739,72 forint, a 119 napra számolt kamat összesen 88.027,- forint. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a jogi következtetésre, hogy az I.r alperes a felperes számára 88.000,- forint megfizetésére köteles. Miután ez az összeg kártérítés címén jár, az után az alperes a késedelem középátlagos időpontjától, 2020. április 3-tól köteles a Ptk. 301.§-a szerinti kamat megfizetésére.
37. Ezért tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az I.r. alperes marasztalásának tőkeösszegét illetően helyben hagyta, a kamatfizetés kezdő időpontját megváltoztatta.
38. Miután az elsőfokú eljárásban mind az I., mind a II.r alperes úgy nyilatkozott, hogy a felperessel szemben perköltség igényük nincs, e nyilatkozatukat pedig a másodfokú eljárásban sem változtatták meg, az ítélet tábla mellőzte a felperes marasztalását a II.r alperes javára másodfokú perköltség megfizetésére. Az I.r alperes vonatkozásában mind a felperesi, mind az I.r alperesi fellebbezés teljes mértékben alaptalan, ez pedig összességében azt jelenti, hogy a felperes pernyertességének aránya a másodfokú eljárásban nem éri el az 1 %-os mértéket sem, ezért az I.r alperes a felperes javára perköltséget megfizetni nem köteles. Az I.r alperes eredménytelen fellebbezésének illetéke 15.000,-

forint. Ezt az I.r alperes illetékmentessége folytán az 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontjára figyelemmel a Pp. 239. §., a Pp. 78. § (1) bekezdés, valamint a 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli. A peresztes felperes a fellebbezése szerinti másodfokú pertárgyérték 29.013.707,- forint (13.501.707 + 12.000.000 + 2.400.000 + 1.200.000 - 88.000,- forint) után fizetendő 2.321.100,- forint feljegyzett fellebbezési illetéket köteles az állam javára megfizetni.

Győr, 2020. július 3.

Dr. Zámbo Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Szalay Róbert sk.
előadó bíró

. Szabó Péter sk.
bíró